

нажъ. Нъ ако не уллучи никой, тогава трѣбва да каже самъ учительтъ. Слѣдъ двѣ три думы всичкы щѣтъ земать да уллучать; нъ испрѣво, разбирася щѣтъ бръкать. За такывы упражнениа трѣбва да ся избирать едносричны думы и още такывы, въ които гласна-та ся изрича чисто. Ето нѣколко такывы думы: *колъ, конъ, бобъ, соль, ракъ, макъ, садъ, варъ, виръ, линъ, жиръ, бичъ.*

По същый рядъ трѣбва да ся прѣдавать на дѣца-та и други-ты гласны буквы; нъ не вече по една на урокъ. Прѣво-то ѹчение трѣбва да бѣде отъ три буквы, за да може дѣте-то да сравнява буквы-ты въ писане-то; защото само това сравнение може да имъ ты вкорени въ ума. Като вкорените добрѣ въ ума на дѣте-то прѣвы-ты три буквы, или прѣвы-ты три гласа, карайте да градите малко по малко на тѣхъ здравѣ основѣ. Всяка нова буква, или всякой новъ гласъ, като влиза въ броя на добрѣ запомняны-ты, скоро го усвоявать дѣца-та. Нъ ако имъ дадете пакъ отеднажъ три буквы или три гласа щете видите, че щѣтъ заборавають и онова, що сѣ изучили. Това педагогическо правило, основано на психологиѣ-тѣ, прилагая не само на изучваніе азбуки, а уобще и на всяко изучваніе, дѣто дѣйствиува, така нарѣчена-та, *механическа* память. Дѣца-та, като научать единъ новъ гласъ, трѣбва да повтарять и всичкыты изучены гласове, та да привръжять на тѣхъ новыи.

Слѣдъ прѣвы-ты три буквы, приличя да ся учять: *е, у, ѡ, а, я, ю, ѣ* да ся оставятъ за послѣ; защото тыя буквы сѣ двоегласны. Като провлѣчете *я*, щете чюете на края *а*, като провлѣчете *ю*, щете чюете *у*, а като провлѣчете *ѣ*, щете чюете *ѡ*, а това нѣщо бръка дѣца-та; така тыя гласове прилѣга да